

kapittel 1

Jeg er psykolog.

Min jobb er å hjelpe mennesker med å komme i kontakt med sitt indre, få dem til å godta det de ser, for slik å finne harmoni med seg selv. Jeg lærer dem å bekjempe sine problemer og traumer på egen hånd.

Kollegaene mine sier jeg har potensial til å bli en dyktig psykolog - hvis jeg bare kunne lære å kombinere min enorme innlevelsessevne med litt mer objektivitet.

Mine kollegaer tror at mangellisten stopper der.

De vet ikke hvor vanskelig jeg synes det er å leve slik jeg råder, hvor sjelden jeg greier å være tro mot min rasjonelle og analytiske overbevisning. Der jeg arresterer mine klienter for å bortforklare problemenes kjerne, unnskylder jeg meg selv med at mitt liv er - og har alltid vært - en eneste stor unntakstilstand.

Ikke ulikt myten om psykologer, tok jeg utdannelsen for å bli klok på meg selv - og min far. Men jeg ble ikke stort klokere; jeg er fremdeles flink til å lure meg selv - såfremt jeg vil bli lurt. Og det vil jeg ofte. Faren min har jeg ennå ikke skjønt meg på, og vil heller aldri komme til å gjøre det.

Nå ligger jeg her i min store dobbeltseng med sengetøy i beste sateng, aprilsolen trenger nådeløst gjennom kremgule gardiner - og jeg greier ikke å røre meg. Det er to timer siden min store kjærlighet forlot meg. I mitt livs svakeste øyeblikk fant jeg endelig nok styrke til å be ham gå.

Snart vil dagens første klient sitte på venteværelset jeg deler med to andre psykologer. Vedkommende trenger hjelp til å komme seg gjennom en skilsmisse han ikke ønsker.

Til slutt manner jeg meg opp og ringer inn for å si at jeg er syk. Vår felles sekretær blir så paff - jeg har ikke vært syk siden hun begynte for tre år siden - at hun overstrømmer meg med medfølelse. Det er akkurat det jeg trenger for å bryte sammen. Jeg mumler noe uforståelig og slenger på røret før virkningen når sin fulle effekt. Jeg er en ypperlig case for en psykolog. Det er så tragisk at det ikke er mulig å se noe komisk i situasjonen.

Og situasjonen begynte for to dager siden. Den begynte vel egentlig trettien år tilbake i tid, den dagen jeg ble født. Men for to dager siden døde min far. Den andre mannen i mitt liv. Noen har drept ham.

Jeg er lammet av sorg. Jeg føler et dypt og inderlig savn som strekker seg langt utover nåtiden og fremtiden. Det omfavner fortiden også.

Jeg holder på å bli kvalt av skyld. Det var aldri meningen å gi ham opp. Jeg trengte bare en liten pause. Begeret rant over; jeg greide ikke lenger å fortrenge eller omskrive flere uønskede minner. Så jeg har ikke passet på ham det siste året, og nå er han død. Som psykolog vet jeg det er viktig å skille mellom skyld og ansvar. Ansvar peker fremover.

Men fremtiden involverer ikke lenger min kjære papá.

Ingen trenger å fortelle meg at det er riv ruskende galt at en datter skal passe på sin far så han ikke havner i uføret - få kan sitere

psykologibøker som jeg. Det er ikke det at jeg er en bedreviter, men uten unntak står det skrevet hos de lærde at det er foreldrene som skal ta ansvar for barna sine, ikke omvendt.

Det er vel og bra.

Men ingen lærebøker i verden kan forandre den kjensgjerning at faren min muligens ville vært i live i dag ... hvis jeg bare hadde passet bedre på ham.

